

SANNA WALLGREN
KONSTNÄRLIG MASTEREXAMEN
I KONSTHANTVERK MED
INRIKTNING MOT
SMYCKEKONST
/ HDK 2018

HANDLEDARE:
MÄRTA MATTSSON
MAGNUS HAGLUND

TACK TILL:
KARIN JOHANSSON
KATARINA ANDERSSON

Innehåll

• Abstrakt <i>Smycke eller en imaginär del av kropp, ett skal, en sköld, en protes eller en känsla.</i>	2
• Diabetes / Hål <i>Funderingar kring hål</i>	5
• En tanke <i>Om behovet att fejka</i>	6
• Repititionen <i>Om att vara i processen</i>	7
• Konstruktion <i>Beslut / Stress</i>	8
• En händelse <i>Spenar / Bröst / Juver</i>	9
• Att få ihop det <i>Helheten / Placeringen / Titlarna</i>	11
• Det som händer <i>Förändringar</i>	13
• Sammanfattning <i>Fiktionalisering</i>	15
• Objekten	16
• Referenser	17

Smycke eller en imaginär del av kropp, ett skal, en sköld, en protes eller en känsla.

I mitt arbete har jag utgått ifrån mina tankar om att vara kropp, om rädslor och känslor kring sjukdom och kroppens förfall. Det söker sig mot de inre upplevelserna, tankarna, känslorna och kanske nånstans också det undermedvetna. Ett försök att fånga ett diffust tillstånd av att pendla mellan realism och fantasi. För mig handlar det om den abstrakta, överkliga och kanske till och med lite skrämmande sinnesstämning man kan hamna i när man försöker greppa en svår situation. En destruktiv cirkel av ältande, förnekelse och verklighetsflykt. Vi har alla våra sätt att hantera, eller processa det som skrämmer oss i att existera. Fantasien får vara mitt sätt.

Genom mina smycken vill jag spegla kroppen som en abstrakt, ospecificerad form mot de påtryckningar, spänningar och den utsatthet det innebär att vara kropp i det omgivande samhället. Objekten blir som ett skal av någonting som varit, som det tomrum som blev kvar. Eller ett skydd mellan mig och verkligheten. Ett filter, en fantasi. Som en del av kropp men är den mänsklig?

Kan jag få formerna att se ut som om de växer in i varandra och rör sig?

Jag tar ut former i aluminium, relaterade till fragment och silhuetter av kroppens insida. Först bearbetar jag materialet med borsten. Små små hål får täcka ytan, eller lösa upp den. Jag använder ett trasigt borrar, det skapas som en krater runt hålet. Det bildas en ny yta. Som knottrig hud, ett membran eller organ som släpper igenom någonting eller som andas.

Hur mycket material kan jag ta bort?

Kan jag få hålligheten att tala om nedbrytningen av kroppen, förgängligheten, men samtidigt locka till egna (undermedvetna) associationer?

Aluminium är ett material jag arbetat i tidigare, det är smidigt att forma och bearbeta men framförallt är det så lätt att jag kan välja att arbeta stort i förhållande till kroppen. Det känns viktigt att gå upp i skala för att ge uttryck för de känslor jag vill jobba med. Ju fler hål, ju mer material jag tar bort desto mer abstrakt blir vikten.

*“From each pore in my skin grew
shimmering eyes!
And fingerprints filled the eye sockets*

*From the ears grew two tongues
And I sang for people passing a strange song
Told them stories without moving my lips!
(Mouth half-open, still)
They assumed the words came from
themselves;
These unfamiliar thoughts*

*And I sang to them:
Aaaaaa Aaaaa Aaaaaaaaaaaaaa*

*Such is the speech of the body:
The ribs painted their fingernails
(Black! of course)
And on the edges of the cunt
Grew little teeth!
The clitoris, that great sphinx, opened its eye:
So many blind years, acting Oedipus”*

- Ur låten “Blood Flights”, album Viscera - Jenny

Eftersom titeln på mitt arbete är HOLE och större delen av min process handlar om att borra hål så kanske det känns som om det skulle varit mitt stora fokus från början. Men tankarna kring hålet har förändrats och fått större betydelse under alla de timmar jag lagt ner vid pelarborren. Det har gått ifrån att vara en cool effekt och fin struktur till att handla om närvaro och om att utföra en handling. När jag borrar stänger jag av det som händer runt omkring mig genom att lyssna på musik eller poddar. Jag går in i musiken och den inzoomade bilden jag ser framför mig och kommer in i en ganska mysig stämning. Tankarna flyter iväg, följer musiken ibland, bilden framför mig ibland eller glider in på andra tankar från vad som händer i livet just nu. Under arbetets gång går jag igenom någonting jobbigt som gäller min egen kropp och mycket tankar snurrar kring det. Kratrarna som bildas kring varje hål jag borrar känns uppfläckta och grova, jag tänker att jag ärrar plåten när jag penetrerar ytan med det vassa borret. Det får mig att tänka på min diabetes och jag funderar på hur många hål jag stuckit i mig själv under åren? Jag räknar på ett ungefär.

*26 280 Injektioner
832 Infusionset
104 CGM-sensorer
14 600 Glukostest*

Det är bara de hålen jag stuckit in i mig själv, oklart hur mycke de stuckit mig på olika läkarundersökningar genom åren. När jag var liten brukade jag rista in mönster i min hud med sprutnålarna efter jag använt dem. På händerna och nått på armen. Jag tror att jag som 14-åring tyckte att det var ganska ballt. Om jag nån gång får lite färg på sommaren kan jag fortfarande ana dem. Linjer och X. Gjorde precis min första tatuering med två X, för mina sjukdomar. Tänkte inte på det då men det kanske finns ett samband?

Även om jag ibland glider in på jobbiga tankar under arbetet blir ytan jag borrar någonting vackert. Det är en spännande process och det känns som om det händer nya saker hela tiden i mönstret och skiftningarna när jag varvar mellan 0,9, 1, 1,2 och 1,5 mm borr. När jag pausar lyfter jag upp formen mot fönstret där jag sitter och det jag ser får mig att vilja fortsätta borra ännu mer hål. Från att ha varit en tråkig död, grå plåtbit känns det som jag genom att ge den en ny struktur skapar mitt eget material. Ytan reser sig av det trasiga borret och den får en atmosfär av kropp. Jag tänker att materialet andas, att det kanske vill dölja någonting eller har möjlighet att släppa igenom tillräckligt mycket. Jag är fokuserad på varje litet hål jag borrar men jag börjar fundera på om hål ens existerar? Hål är ett tomrum, ett intet, en brist eller en blottning av någonting. Men hål kan också vara ett spår av en handling.

Hur många hål har jag egentligen borrarat?

Jag tar ut en yta på 3 gånger 3 centimeter för att se, den rymmer 224 hål. Jag räknar ut hur stor yta mitt gula halsband består av och får fram en summa på 29016 hål.

Om behovet att fejka

Jag tänker att jag fejkar kropp. Fejkar organ. Fejkar i någonting som känns som en "fejk-metall". Fejkar ett filter att se verkligheten genom. Fejkar att det har andats och levt. Vad är det och vad kommer det ifrån? Jag går igång på tanken av att jag inte vet vad mina objekt är för någonting.

Att vara i processen

Repetitionen har blivit min kamrat under arbetet. Jag har tillåtit mig att försvinna in i processen, och borrarningen har blivit som ett mantra. Det har handlat om att älja men också om att lösa upp någonting. Repetitionen tar en in i en speciell sinnesstämning och det känns fint att låta sig själv gå in i den känslan. Samtidigt anar jag en déjà vu-upplevelse och det blir ibland svårt att hålla isär de enformiga dagarna. När jag borrar lyssnar jag på musik och poddar som hjälper mig att skärma av det som händer runt omkring. Jenny Hval, Anna von Hausswolff, Shitkid, Scifi-podden, Imaginary worlds. Medan jag borrar pendlar jag mellan fullt fokus och total flykt från verkligheten. Som en typ av meditation. Jag hoppas att processen kommuniceras genom mina objekt, att man får en känsla av tiden, repetitionen och omsorgen jag lagt ner.

Jag lyssnar på podden Imaginary Worlds, avsnittet - Healing Through Horror ⁽¹⁾. Jag tänker att det till viss del kan stämma, att man kan dras åt det extrema för att bearbeta en sorg. Jag tror att jag gör det. Berättelser med zombies, dystopier där svåra epidemier härjar, splatter och scifi, i alla finns extrema versioner av vad som skulle kunna hända med ens kropp. Överdrivna, orealistiska, plågsamma. Mycket kött, blod och svärta. Jag älskar det, det gör ont i mig men jag kan skratta åt det. Det kanske funkar på samma sätt med sådant som bara är absurt eller superkonstigt. Det är både fascinerande och skrämmande. Mitt arbete har ofta dragit åt det hållet men jag har gått ifrån svärtan mer och mer och dras åt det mer lättsamma.

Genom att forma och anodisera materialet försöker jag skapa en mystik, rytm och rörelse. Jenny Hvals musik och texter får mig att förstå lite mer om vad jag är ute efter. Mystiken och svärtan i kombination med det vackra, sköra. Kött, blod, tankar om att existera och om att åldras som kvinna.

7.

⁽¹⁾ Eric Molinsky, Episode 64 :
Healing Through Horror,
Imaginary Worlds
[//ht.imaginaryworldspodcast.org](https://ht.imaginaryworldspodcast.org)

Beslut / Stress

Efter lång tid av skissande och försök att hitta former/bitar att jobba vidare med känner jag att jag måste göra ett färdigt smycke, gå igenom alla steg, för att kunna komma vidare. Jag utgår från en form som skulle kunna vara en njure. Jag upprepar och formar den till någonting nytt. Just nu ser mitt första halsband ut som blommor. Om jag lägger till mer artificiella material kanske jag kan få folk att börja fundera mer kring vad det faktiskt är de ser. Jag lägger till den giftigt gulgröna färgen. Jag älskar den. Leker att det är galla som sipprar ut ur mina njur-former. Folk får tänka blommor om de vill, för mig är det någonting annat.

Jag blir stressad över hur lång tid allting tar. Känns som om jag borrar konstant utan att komma någonstans. Såga, fila, borra, borra, borra, smärgla, polera. Varje liten form - en evighet. Det gör ont! Min kropp värker nå djävulskt!! Samma muskler till alla moment. Jag måste ta tätare och längre pauser och stressen växer.

Spelar / Bröst / Juver

Jag har knölar i mina bröst och de är hårda som sten.

Jag har knölar i mina bröst som jag förnekar.

Hittar på att jag har bröstcancer och är döende. Vi har det i slakten. Var fjärde kvinna, vi är fem systrar. Om jag ställer in mig på det värsta kan det inte slå hål på mig. Läkaren blir stressad, akutremiss till mammo.

-Det behöver inte vara någonting farligt, säger han men han stressar upp mig. Jag försöker fokusera på arbetet men mina tankar är någon annanstans. Kollar så ljudet på mobilen är påslaget, lite för ofta.

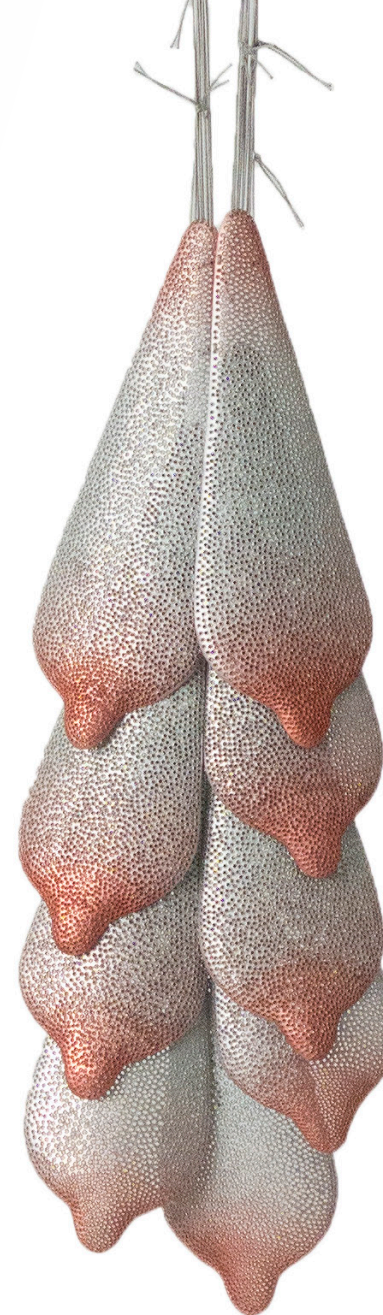
Maskinen har knappar och detaljer i olika nyanser av rosa, det känns fint och harmlöst. Jag kanske borde bli arg för att de valt att använda rosa på just den här typen av maskin men jag tänker istället att man borde använda det på fler. Min insulinpump är också rosa, tror inte att det är så vanligt att vuxna väljer den rosa utan den tråkigt uttjatade blå eller sterila grå. Maskiner ska ju utstråla funktion. Mitt bröst är helt tillplattat mellan plexiglasen. Det spänner och drar i huden och jag hänger liksom över apparaten för att den ska komma åt. Läkarna är hemma på grund av sjukdom så inget besked idag.

-De kanske hör av sig om de vill kolla närmare på det men antagligen inte, säger sköterskan som inte låtsas om mina knölar.

Snart är jag tillbaka. Läkaren smetar äckel-gel på ultraljuds-grejen.

-”Kolla här, det ser väldigt diffust ut. Inga konkreta konturer. Har du några andra sjukdomar? Jag tänkte det! Har bara sett det en gång tidigare i min karriär. Kommer inte ihåg vad det heter. Vänta nu, det förkortas PASH. Är jätteovanligt. Ofarligt. Som ärrvävnad ungefär. Du kan ju googla på PASH.”
Jag torkar av mig äckel-gelen, känner mig tom och konstigt ledsen. Nu då?

De har bestämt sig för att ta vävnadsprover ändå, det var tydligen inte PASH. Antagligen har det ändå att göra med mina andra sjukdomar, autoimmuna, min kropp bryter återigen ner sina egna celler. Efter att ha snittat upp ett hål i sidan av bröstet för läkaren in den kraftiga nålen, letar sig in i knölen och så smäller det till, det vibrerar i revbenen. Varför smäller det? Två gånger till och det var bara det första bröstet. Jag är nära att spy och de hjälper mig med syrgas. Jag har ingen kontroll nu.

*“Statistics and newspapers tell me I am unhappy and dying, that I need
man and child to fulfill me, that I’m more likely to get breast cancer.
And it’s biology, it’s my own fault, it’s divine punishment of the
unruly. It’s fearfull out here on the calmest seas, we who grew up
singing Merry Christmas! War is over.
Our mothers softly humming: We’re at the edge of history”*

- Ur låten “The Battle is Over”, album Apocalypse, girl - Jenny Hval

I början av arbetet var jag mest fokuserad på på det undermedvetna och psyket. Jag intresserade mig för Herman Roschachs test från 1960-talet, där abstrakta speglade bilder används för att fastställa en individs personlighets-karaktär och känslomässiga funktionalitet. En analys av personens perception. Jag gjorde egna, liknande bilder som jag använde som utgångspunkt i arbetet. Men efter ett tag kände jag att formerna blev en låsning för mig bland annat på grund av svårigheten i att forma materialet med de känsliga böjningspunkterna som blev. Men jag behövde också få känna mig mer fri. Jag gick över från de speglade siluetterna till enkel form. I vissa smycken väljer jag att repetera formen för att bygga upp en större helhet, i andra låter jag en enda form få ta större plats. Variationen gör det mer spännande för mig. Vissa objekt sticker lite i ögonen och jag tror att det måste vara så för att det inte ska bli för tråkigt.

Genom att forma och anodisera materialet försöker jag skapa en mystik, rytm och rörelse. Färgen ser ut att rinner av eller sugas upp, in i materialet. Jag behåller vissa delar ofärgade, blottar den nakna metallen medan resten fadas in i sina syntetiska kulörer med den metalliska glansen. Jag använder färger jag kopplar till insidan av kroppen men med överdriven styrka och klarhet. Gul, rosa, svart och blå.

Tråden har fått en stor roll i smyckena men det var inte alltid säkert att det skulle vara bara tråd. Jag har varit inne på andra material som textilband eller att gjuta egna silikonband men resultatet kändes inte rätt. När jag hittat den nylontråd jag valde att använda kändes det som rätt val, jag gillade glansen och det syntetiska i den och det kändes som den passade ihop med den metalliska glansen i aluminiumet.

Ju mer jag tänkte på det kändes det självklart att tråden skulle få vara den andra delen. Materialet jag skapade var ju uppbyggt av hål och där trär man igenom en tråd. I tidigare arbeten där jag jobbat med kroppen som tema har jag sytt ihop aluminiumdelarna för att det känts grovt att nita i kroppen och den känslan fanns kvar. Jag gjorde tester där jag sydde stygn som detaljer på mina objekt men då tog tråden för stor plats. Jag valde istället att hålla det enkelt och tog in knuten som extra detalj i stället.

Jag placerar mina smycken kring buken och bröstet, de mest utsatta delarna av kroppen. De relaterar till det som finns på den andra sidan, bakom köttet. Titlarna till respektive smycke relaterar till form, placering eller en tanke baserat på de båda. Där "Rabbit Hole" är en metafor för ett inträde i det okända eller det psykiskt försvagande och "290016" anspelar på antalet hål jag borrar i smycket. En lek med det som fascinerar och skrämmer.

Förändringar

Projektet som till en början, i tanken skulle bli någonting mer sci-fi-inspirerat eller kanske mer absurt blev till någonting seriöst men med en lättsamhet och ett lugn i sitt uttryck. Någonting händer i processen, det jobbiga och svåra silas bort genom hålen i mina objekt. Det som varit svårt för mig att greppa känns mer lättillgängligt. Ett nytt uttryck för mig och en ny väg att fortsätta på i kommande arbeten. Jag ser att det finns så mycket mer att göra och så många olika spår att ta utifrån det här arbetet. Jag blir lockad att fortsätta utforska materialet, formmässigt, färgmässigt, idémässigt. Jag är fortfarande inte riktigt klar över vad mina objekt är för någonting och jag vet inte om jag kommer eller vill veta det fullt ut.

Fiktionalisering

Att ha en funktionell kropp är att ha rätt till att bestämma över sitt liv. Om du inte har en funktionell kropp kommer du att straffas genom orättvisor och ännu mer svårigheter än vad som är nödvändigt på grund av hur systemet i samhället ser ut. Det skrämmer mig hur lätt man kan tappa kontrollen över sin kropp och sitt liv men det är någonting jag tänker mycket på. I mitt arbete är det jag som har kontrollen. Jag gör min egen fantasi-kropp och jag bestämmer hur systemet ska se ut. Jag går in i mig själv och bestämmer att allt annat är fejk.

Jag blandar kropp med något syntetiskt, det blir som en mutation. Låter den inre världen möta den yttre. Ur mina rädslor har det väckts en stor fascination för kroppen, en förälskelse i udda ting och absurditeter. Jag vill fiktionalisera verkligheten och förvrída den på ett lekfullt sätt. En uncanny-scifi-body. En medveten misstolkning av verkligheten.

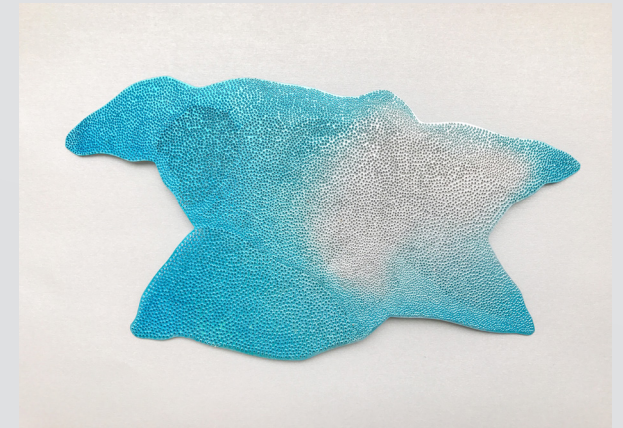

29016 - Halsband

Teats - Halsband

Cutis- Objekt

Rabbit Hole - Halsband

Pulmo- Halsband

Exo Exo - Brosch

Referenser

Musik:

Hval Jenny, *Blood Flights*, Viscera, Rune Grammofon 2011

Hval Jenny, *That Battle is Over*, Apocalypse, girl, J Hval 2015

Podd:

Eric Molinsky, Episode 64 : *Healing Through Horror*,
Imaginary Worlds // [ht imaginaryworldspodcast.org](http://ht.imaginaryworldspodcast.org)

